

højtærede Minister, hvor falske hans Paa-stande var, da han benægtede Muligheden af at slutte fra de socialistiske Foranstaltninger, vi nu ser, til Fremtiden.

Martin Olsen: Jeg vil gerne rette mig efter den højtærede Formands Henstilling; hvad jeg har at sige, skal ikke blive langt. Jeg kan dog ikke modstaa Fristelsen til at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), der var i høj Grad forbavset over, at Militæret udviste en saadan Overlegenhed, som det havde gjort ved at nægte fremragende Teknikere indenfor det tekniske Korps at nyttiggøre deres Evner. Det undrer mig, at det ærede Medlem blev forbavset; thi det hævder selvfølgelig samme Disciplin, som det ærede Medlem og hans Parti, de Konservative, altid har holdt paa, det skulde være heldigt at følge i saadanne Forhold. Der kunde trækkes mange Eksempler frem, som f. Eks. den Sergent, der siger til en bleg, nærsynet Infanterist: „Hvad er Deres borgerlige Stilling?“ — „Cand. theol.“ „Det skal vi saamænd snart faa pillet ud“. Eller den Underofficer i Marinen, der, da Mandskabet stod opstillet, spurgte: „Er der nogen, der kan tale Engelsk?“ Og da der saa kom 5—6 intelligente Folk frem, kommanderede han „Højre om, nu kan I gaa ud og vaske Gallionen“. Det er den Slags Ting, der forefalder. Og da det ærede Medlem hidtil altid har hævdet netop Militærets Overlegenhed, maa han ikke falde i Forbavselse over, at denne Overlegenhed ogsaa en Gang bliver ubehagelig for ham selv.

Med Hensyn til disse Dispensationer, som jeg har talt om, har saavel den højtærede Indenrigsminister som Arbejdsraadets Formand, der er Medlem af Tinget, givet nogle Oplysninger. Ministeren sagde i Dag, at de skulde forstaa saaledes, at Retten til Søndagsarbejde kun gaves, naar der ellers vilde gaa uforholdsmæssige Værdier tabt. Men det er jo netop den anden Part, der altid skønner over, hvad der her ved skal forstaaes, og derved kommer der let Modstrid. Det er ikke rigtigt, hvad saavel Ministeren som Arbejdsraadets Formand udtalte, at denne Sag var afgjort af den faste Voldgiftsret. Saa vidt mig bekendt, er den det ikke. Voldgiftsretten har tværtimod henstillet til Parterne at se at forhandle sig til Rette. Det glædede mig ganske vist, at Ministeren oplyste, at det kun var en midlertidig Dispensation, man havde faaet under Krigen, men jeg er for øvrigt noget i Tvivl om, hvorvidt denne Dispensation saavel som den, jeg nu

kommer til, er i Overensstemmelse med Fabrikloven. De paagældende Farverier har faaet 10 Søn- og Helligdage, men det har altsaa ikke været nok til, at de kunde hjælpe sig dermed, idet der, som jeg har paapeget, er arbejdet i flere Søndage. Jeg havde for Resten troet, at Dispensationen var givet, fordi der skulde renses mange Militæruniformer, og at det ikke var almindelige Travlhedshensyn, der havde været afgørende. Men det viser sig jo nu at være Tilfældet. Jeg tror, som sagt, at en saadan Afgørelse er i Strid med Fabrikloven og dens Forbud mod Helligdagsarbejde. Det er ikke Hensigten med denne Lov, at man skal kunne opretholde disse kedelige Udslag af Overarbejde og Søndagsarbejde, der opstaar af Sæsontravlhed. I det andet Tilfælde, ved Skibsværfterne, har Arbejderne nægtet at udføre Søndagsarbejde, men de, der ikke er organiserede, er vel noget bedre at komme til Rette med. Det glæder mig, at Ministeriet gennem Fabrikdirektoratet vil foretage en Undersøgelse, navnlig en Undersøgelse af, om man ikke kan fjerne den ulidelige Larm, som den paagældende Fabrik ved Jagtvejen volder.

Jeg har talt om Betalingen for disse Uniformer, da det er et Spørgsmaal, der for mig har nogen Betydning. Jeg vil gerne se, hvor meget Staten skal betale, og hvor lidt Arbejderne faar deraf. Naar Finansudvalget træder sammen, vil jeg derfor opfordre Medlemmer af Udvalget til at stille Spørgsmaal til Ministeren om Antallet af de forskellige Uniformsgenstande, der er blevet rensset i 1914—15, i 1915—16 og 1916—17, samt Enhedspriserne og det samlede Beløb derfor. Saa faar vi en Oversigt.

Angaaende Orlogsværftet vil jeg udtale, at de Bemærkninger, som den højtærede Forsvarsminister fremkom med, jo ikke var meget trøsterige. De indeholdt ganske vist Forjættelse af, at man vilde overveje Sagen velvilligt, men man skulde bringe forskellige Ting i Forbindelse dermed, bl. a. Statsbanernes Forhold. Det forekommer mig dog, at naar man paa Orlogsværftet har faaet indrettet sin egen Form for at hjælpe Folk, der ikke faar Del i Akkord og dermed heller ikke større Fortjeneste, kunde man godt fortsætte saaledes, at det kom alle til gode derude og ikke blot nogle. Den Præmieagløn, der er indført, er jo kun udstrakt til de faglærte, men den burde udstrækkes til alle, ogsaa til de ikke-faglærte. Jeg synes, at Ledelsen ogsaa kunde tage berettiget Hensyn til dem, der er saa daarligt lønnede som med 3 Kr. 50 Øre om Dagen. Der er jo givet 50 pCt.s